

serede uddannelser de ønsker at udbyde inden for deres fagområde, og universitetets udbud godkendes efterfølgende af videnskabsministeren. Her henholder jeg mig til universitetsloven, som blev vedtaget af et bredt flertal i 2003, og Socialdemokraterne husker sikkert også, at et af hovedformålene med den nye universitetslov var at øge universiteternes frihedsgrader.

Jeg antager, at der i givet fald skulle være tale om en bacheloruddannelse. Her må jeg minde om, at adgang til en bacheloruddannelse normalt forudsætter en gymnasial uddannelse, og det er min antagelse, at imamer og andre religiøse ledere som hovedregel ikke har en sådan uddannelse. De vil altså umiddelbart slet ikke have adgang til en universitetsuddannelse, og derfor er forslaget overhovedet ikke relevant for en stor del af de religiøse forkyndere, som virker i dagens Danmark.

Regeringen har, som det også er nævnt i beslutningsforslaget, opfordret trossamfundene i Danmark til at henvende sig til de relevante universiteter med ønske om relevante uddannelses-tilbud. Jeg har for nylig igen rettet henvendelse til dekanerne for de teologiske uddannelser og spurgt om status, og svaret var, at der endnu ikke er nogen trossamfund, der har henvendt sig vedrørende en universitetsuddannelse i islamisk teologi.

Hvis der var et udtalt ønske blandt de muslimske trossamfund om at få en uddannelse, ville sagen stille sig noget anderledes, og i så tilfælde ville vi også vide, hvilken form for uddannelse der var efterspurgt. Men er de muslimske trossamfund overhovedet interesseret i at få imamer med baggrund i den påtænkte uddannelse? Vi ved det rent faktisk ikke.

Kl. 17:15

Sigtet med uddannelsen er, at de religiøse forkyndere i fremtiden i langt højere grad skal rekrutteres blandt unge herboende muslimer. Men ved vi overhovedet, om unge herboende indvandrere ønsker at uddanne sig inden for islam? Er jobbet som imam overhovedet attraktivt for unge herboende indvandrere? Og hvor mange imamer er der egentlig brug for? Det sidste spørgsmål vil et universitet selvfølgelig se meget nøje på, inden det overvejer at udbyde en uddannelse.

Universiteterne har allerede udvidet deres aktiviteter inden for arabisk sprog og studier af islam. Jeg kan fortælle, at de i 2004 og 2005 har ansøgt om og fået godkendt flere uddannelser

inden for disse områder. Københavns Universitet udbyder pr. 1. september i år en ny kandidatuddannelse i islamiske studier. Uddannelsen giver en grundig indføring i islamisk teologi, jura, historie og politik med hovedvægt på det 20. og 21. århundrede. Uddannelsen optager bachelorer fra de humanistiske, juridiske, teologiske og samfundsvidenskabelige fakulteter, og for at blive optaget skal bachelorerne have taget et halvt års studium inden for et islamvidenskabeligt emne. Uddannelsen har altså et bredere sigte end studiet af islamisk teologi.

Til sommer udbyder Syddansk Universitet en bacheloruddannelse i erhvervsprog med kombinationen arabisk og kommunikation. Her får de studerende oven i de arabisksproglige værktøjer også indsigt i kulturmødet mellem arabisk og vestlig kultur. I den forbindelse skal vi heller ikke glemme, at det på Aarhus Universitet længe har været muligt at læse semitisk filologi. Det er en uddannelse inden for arabisk og hebraisk sprog, teologi, kultur og samfundsforhold, og Aarhus Universitet har netop prioriteret at oprette endnu mere inden for forskning i islamologi og arabisk. Også Københavns Universitet satte for nylig religion på dagsordenen med satsningsområdet religion i det 21. århundrede. Der er tale om en forskningsindsats, der går på tværs af seks fakulteter, og som også ledsages af nye undervisningstilbud til de studerende.

Der er altså allerede uddannelsesmuligheder inden for islam og arabisk sprog og kultur, og de nye uddannelser er udtryk for, at universiteterne forholder sig til ændringer i vort samfund og svarer med nye uddannelses-tilbud. Men indtil nu har universiteterne ikke set en specifik efterspørgsel på en uddannelse, der udelukkende fokuserer på islamisk teologi.

Lad mig afslutningsvis minde om, at universitetsuddannelserne er forskningsbaserede, videnskabelige uddannelser. Undervisningen foregår ikke på et konfessionelt grundlag, og der kan altså ikke stilles krav om, at undervisere skal bekende sig til en bestemt tro. Det vil være i strid med forskningsfriheden.

Regeringen kan altså ikke støtte beslutningsforslaget. For det første: Det forholder sig ikke til lovgrundlaget for universiteterne. For det andet: Det er for uklart, hvilken slags uddannelse der overhovedet er tale om. Og for det tredje: Forslaget går formynderisk hen over hovedet på de islamiske trossamfund, som slet ikke har ytret ønske om en sådan uddannelse.